

T u k a j.

Mlado in staro,
Dobro in slabo,
Snidev, ločenje,
Žalost, veselje

Pride, preide se tukaj versti
Ravno kot dnevi in tamne noči.

Mirno življenje
Prazne so želje,
Zdaj so sladkosti,
Potlej bridkosti.

Vse nam spričuje, nas glasno uči:
To je minljivo, kar svet nam rodi.

Drugo življenje,
Terdno veselje
Le je v višavi

V Večnega slavi:
Gori, le gori vse sreče živé,
Gori, le gori se dvigaj sercé! —

A. Praprotnik.

Narodne pripovedi.

Nahral B. S.

3. Peklenski hoter.

Enkrat je bil mož, ki je s težkim vozom po svetu hodil in se tako živil. Primeri se mu, da pod cesto zavozí in zverne. Opera se in vzdiguje po živinsko, pa zastonj; še ne premakne težkega voza. Kar pride zelenkast možicelj, voza ogleduje ter pravi: „Kaj mi daš, če ti voz vzdignem? Daj mi to, za kar ne veš, da imaš doma.“ Voznik je bil skerben gospodar; ni mu bilo treba dolgo misliti, za kaj bi nek ne vedil. Vunder v duhu skerbeno vsak koticék po hiši stakne, da bi le kake stvarice ne zgrešil. Ko vse na tanjko premisli in meni, da saj za vsako reč ve, rad privoli. Možicelj veselo k vozu skoči, se opre vanj in kmalo voz na cesti stoji.

Čez dalj časa mož domu pride. Vesela mu priteče žena naproti z brihtnim, veselím otročičém v naročji. Mož se grozno ustraši, ker zdaj

vidi, da je lastnega sina prodal. Ni namreč vedil, da se mu je rodil, kar je bil od doma šel. Pove ženi, kaj je storil, in odslej sta bila vedno žalostna. Sinek je hitro raste. Pa vselej se je oče britko jokal, kadar mu je kruha dajal. Ko sin toliko odraste, da more v šolo hoditi, ga oče pridno v šolo pošilja. Pa vselej, kadar je o praznicah domu prišel in mu je oče kruh rezal, se je britko jokal. Sinu se to čudno zdi in zato večkrat očeta popraša, zakaj se vselej joka, kadar mu kruh reže. Pa oče mu vselej odgovori: „Ti bom že povedal, ko bolj odrasteš.“

Leta so le prešle in sin je šole zdelal. Pride domu in po navadi se oče vselej zjoka, kadar koli mu kruh reže. Spomni tedaj očeta obljube in mu reče: „Večkrat sim vas prašal, zakaj se vselej jokate, ko mi kruh režete. Obljubili ste mi povedati, kadar odrastem. Lejte! zdaj sim popolnoma doraščen, šole sim končal, povejte mi tedaj, kaj vas tako teži.“ S solznimi očmi mu odgovori oče: „Preljubi sin! ko še rojen nisi bil, sim te bil že hudemu prodal.“ Zdaj mu vse na tanjko pove, kako se je godilo, da ga je nevedoma prodal, ker ni vedil, da se mu je tisti čas doma rodil, ko je on po svetu hodil.

Sin se prestraši; pa kmalo ga groza mine. Vzame si blagoslovljene vode in soli in se na pot poda. Daleč od njegovega doma je prebival puščavnik, ki je tako sveto živel, da mu je sam nebeski angelj hrano nosil. K temu puščavniku se poda. Pa tudi ta mu ne ve družega svetvati, kot sledeče: „V deveti deželi od tod je velik razbojnik, peklenskega botra ga imenujejo. On gre večkrat v peklo, bo tedaj tudi tebe lahko vanj peljal.“ Šolar gre in ne opesa, dokler ne pride v deveto deželo. Pride do velikega gojzda. Urno gre dalje, pa gojzda le noče konec biti in noč ga prehiti. Pota mu znanjka, in ko je dolgo po goščavi semtertje taval, zagleda lučico. Naravnost proti luči jo maha, pride do revne kočice v sredi gojzda. Poterka na duri in kmalo mu odpre stara ženica. Ko lepega mladenca zagleda, se prestraši in mu strahoma reče: „Kaj te je sem pripeljalo nesrečni človek! beži od tod, kar naj hitreje moreš; moj gospodar te ne sme tukaj najti. On je naj večji razbojnik, in če te dobi, te gotova smert čaka.“ Pa šolar se ne ustraši tega in prosi ženo, ga v hišo pustiti. Kmalo pride razbojnik domu. Šolar se mu je znal prikupiti, kmalo se seznanita in ko stara znanca pogovarjata. Ko šolar pove, kaj ga po svetu žene in kaj išče, mu razbojnik veselo odgovori, da je prav dobro v peklu znan in večkrat vanj gre, ker ga imajo v peklu za botra. Prav rad ga tedaj v peklo pelje. Kmalo šolar sladko zaspi, vesel, da je vunder pravega moža dobil, ki mu bo mogel želje spolniti.

Zjutraj se zgodaj na pot spravi, in ko po čudnih, neznanih potih do peklenskih vrat prideta, peklenski boter pred njima ostane, ker ni imel ravno nič v peklu opraviti. Šolar pa gre serčno skozi vrata. Desiravno je bil pogumnega serca, ga vunder strah in groza obideta, ko v ta neznan kraj stopi. Pa serce si stori ter si misli, zdaj velja se rešiti, tedaj le serčno. Pripeljejo mu poglavarja hudičev. Šolar ga oestro nagovori: „Oče me je vam prodal; jest pa hočem tisto pismo nazaj imeti. Ako mi ga ne daste, vas bom vse z blagoslovljeno vodo in soljo poškrupil. Peklenski poglavar se tega hudo zboji; zato mu hitro pismo izročiti obljubi. Z nogo ob tla udari, in kmalo jih je vse černo pred njima. Popraša jih, kdo ima pismo, pa nobeden se noče oglasiti. Šolar spet zažuga in poglavar še huje z nogo ob tla buti. Pride jih spet vsa tama, pa nobeden nima pisma. Šolar pokaže vodo in sol ter še huje zažuga.

Vsi strepetajo in poglavar spet tako ob tla telebi, da okoli in okoli zagromi in se celo pekle strese. Pride jih spet kot listja in trave, pa nobeden noče za pismo vediti. Čez dolgo že se privali krevljast in kljukast, da je komaj hodil. Ta je imel pismo. Ker se je pa branil ga iz rok dati, mu poglavar zažuga, ga na botrovo posteljo položiti. Komaj pa krevljež od botrove postelje zasliši, se prestraši, in precej pismo, s katerim je bil oče sina prodal, šolarju da. Ker se je hudič botrove postelje tako zbal, je šolarja mikalo, jo viditi. Pokažejo mu jo. Lasje mu po koncu stopijo, ko jo zagleda. Hoče se je dotakniti, pa perste si pricverkne. Povejo mu, da jo imajo za botra pripravljeno, in da ga mislijo kmalo na njo položiti. Šolarju se boter usmili; zato popraša, ali bi se mogel še spokriti. Peklenski boter mu odgovori, da bi le takrat postelji mogel uiti, ako bi palico, s katero je prvega človeka ubil, vsadil in pri nji kleče pokoro delal tako dolgo, da bi palica ozelenela in sad rodila. Potem bi se moral svojih grehov izpovedati.

Šolar zahvali za pismo in gre. Pred vrati botra dobi in spet gresta vkup nazaj proti koči. Med potjo pripoveduje šolar botru, kako se mu je v peklu godilo in kaj je v njem vidil. Prav živo mu popisuje posteljo, ki je njemu namenjena. Peklenski boter se tega tako prestraši, da se začne grozno bati, in sklene pokoro delati. Šolar mu pove, kaj mora storiti, in mu obljubi, ga izpovedat priti, ko mašnik postane. V kočo pridši mu reče vse palice prinesiti, s katerimi je kakega človeka ubil. Prinese jih devet naročij. Vsaka palica je bila polna zarez; in kolikor je bilo zarez na palici, toliko ljudi je ž njo ubil. Izbere tisto, s katero je prvega človeka ubil. Potem mu reče šolar: „Pojdi v gojzd, vsadi palico in poklekni k nji. Kadar bo palica ozelenela in jabelka rodila, bom prišel in te izpovedal.“ Skesani grešnik stori kakor mu je bilo rečeno; in šolar se verne proti domu.

Mnogo let preteče. Bivši šolar je postal duhoven; pa ne spomni se peklenskega botra, ki mu je bil toliko ustregel in k rešenju pripomogel. Zgodi se, da mora daleč daleč bolnika prevediti iti. Bolnika prevede, ga lepo z Bogom spravi in se verne z mežnarjem. Ko gresta po strašnem, velikem gojzdu, se mežnarju primeri, da mora za bližnji gerun steči. Pa ko bi trenul prileti nazaj prepaden in bled kot zid, s plahim glasom duhovnu pripoveduje, da je vidil čudno jablano, polno lepih rudečih jabelk, ravno debela pa z mahom obraščeno stvar, ki je človeku podobna. Duhoven se nekaj časa čudi in misli, kaj bi to imelo biti; kje se bodo tako pozno v jeseni jabelka vzele. Pa kmalo mu pride peklenski boter, njegov dobrotnik, na misel. Prekriža se in gre proti čudnemu drevesu. Tu vidi zares razbojnika klečečega pri debelu jablane. Komaj je bil še spoznati. Truplo je bilo že vse z mahom obraščeno in je komaj še znamenja življenja dajalo. Naredi križ čezenj, in grešnik se začne izpovedovati. Kadar greh pove, pade jabelko z drevesa. Sčasoma popadajo jabelka; bilo jih je, da bi bil koše ž njimi napolnil. Le dve nočete — z drevesa. Razbojnik se ne ve ničesar spomniti. Vunder mu pride še na misel, da je oče in mater ubil. Pové in zadaje padete z drevesa. Ko bi mignul se zruši razbojnikovo truplo, razpade v prah in bel golobček iz njega proti visokim nebesom zleti.

Smert muhe in komarja.

(Po Gellertu.)

Vinčka muha je želela,
Na kozarček je zletela,
Trikrat ga na vso moč serkne,
In pijana v vino derkne,
Muho viditi v kozarčku,
Žal zadelo je komarčku,
Reče: »tak hudò je umreti,
Nočem take smerti imeti;
Rajše čem, ko vince piti,

Se pri luči veseliti.«
Ker se luč je tak svetila
Mu je v slast premnogo bila,
Se preveč je v luč zatekel,
V plam zaletel, se opekел
Si osmodil je nožice,
In zažgal si perutnice.
Ah prehleпно poželjenje
Ga je verglo v pogubljenje!

Opis nekterih staroslavenskih bogov.

(Dalje.)

Tri glav, tako imenovan, ker so si ga stari Slaveni s tremi glavami mislili. Njegova najlèpša veža je bila v Stetinu. Lesene stène taiste so bile s različnimi podobami ljudi, ptic in drugih zverin okinčane. V molivnici so se najdle sreberne kupe, veliki rogi divjih volov, meči, noži in drugo različno orodje in orožje. Njegova podoba je bila zlata in do ustnic s zagrinjalom zageranjena. Njegove tri glave so pomenile, da je on gospod nebà, zemlje in podzemaljskega sveta. Zagernjen obraz je pomenil, da je on èloveškim pregreham prizanesljiv. Posvečew mu je bil èrn konj, ktereга so duhovni redili in ž njim prorokovali.

Radegost ali **Radogast**, bog gostoljubnosti, varh popotnikov in gostov, kakor tudi bog boja. On je bil svetovavec Svantevita in je imel več molivnic med staroslaveni. Njegov kip (podoba) je bil zlat, gol; na persih je deržal v desnici èrno bikovo glavo, v levici pa sekiro, na ktere toporišču je gad izobražen bil. Glavo mu je kinčalà krona, na ktereј je velika ptica z razprostertimi perutami sedela. Eni so jo za labuda, drugi za petelina imeli.—**Bodrici** in na Moravskem so Radegasta naj bolj spoštovali. Njegove molivnice so stale večidel na gorah; naj krasniši je bila na gori Radhost imenovaneј. Tam je imel posvečen log, kjer so mu vsako leto molikovavski spoštovavci svoje dari doprinašali. Mnogo ljudi je privrelo tačas od vsih domaèih in obližnih krajev k tej slavnosti. Darovali so mu vole, ovce in drugo živino. Tri cele dni so med godbo in spevom, plesom in igrani tu pirovali in svoje veselice vganjali. Veliko sto lèt so naši prededi Radegastove praznike slavno obhajali, dokler nista naša apostelua Ciril in Metod tudi njegovo podobo poderla in molikovavstvu konec storila.

Sevana, slavjanska Diana. Prebivala je v tamnih gojzdih. Nje podobo so divice s vencami kinčevale.

Flinc pri južnih Slavenih bog smerti imenovan. V tej podobi je bil scer strahovit, pa vendar tudi tolažljiv, ker so naši prededi tudi na življenje po smerti verovali. Njegov kip je bil siv stavec, ali pa samo rebrovje; v desnici je deržal gorečo baklo, na rami mu je sedel oroslau

in njegovo podnožje mu je blo iz kresavnika. Baklja in oruslan sta pomēnila, da bosta spavajoče spet prebudila in kresavnik je naznanoval, da ravno tako kakor v njem tudi v mrtvih ena skrita iskra tiči, ki se bo s časom zbudila. (Konec sledi.)

N e k a j i z ž i v a l s t v a .

V živalstvu štejejo blizo 100,000 plemen. Domače in bolj znane preskočimo in samo nekaj drugih posebno imenitnih omenimo.

Med štirnogatimi živalimi je naj veči slon. Je 6 do 7 kolmcov visok in prav za res dvakrat debeliši, kakor dva vola, vol na volu. Težek je v časih po 70 centov in čez. Rivec ima 7 do 8 čevljev dolg. Služi mu ko roka, in vse ž njim opravlja. Iz gobca mu molita dva po 6 do 8 čevljev dolga zoba, po dva centa težka in kakor sneg bela. To je sloveča slonova kost. Živi po 150 do 200 let; se lahko da učiti. Poklekne na tla, da more njegov gospodar nanj sestiti, in z rivcom si sam bremena ali tovore naklada, ki mu jih pokažejo. Več opravi ko 6 konj, nese 20 do 30 centov in še več. Je tudi jako previden in prizanesljiv. Otroke na cesti, na kraj dne, da jih ne pohodijo. Z rivcom pobere denar z tal, potegne zamaške iz steklenic, in si pijačo v vrat vlije, ker rad vino pije. Če ga pa kdo razžali, mu zameri in ne pozabi berž. — Dajal je kmet na otoku Cejlonu vsak dan memo gredočemu slonu nekaj figovih peres, ki jih je rad jedel. Enkrat mu da kamen v pero zaviti, ali slon ga napade in do smerti poteptá. — Drugači se je drug slon maščeval. — Zeliščarica na tergu je slonu grozdja pokazala; vendar mu ga dati ni hotla. Drugi dan pride slon spet mem zeliščarice in vso z vodo iz rivca oblije, ki jo je na poti zajel. Vkroten slon sné na dan po 100 liber rajža ali 50 do 60 liber kruha in cent sená.

Kralj živali je lev. Če ravno je roparske baže in kakor tiger mačkinega plemena, se je vender že večkrat velikodušnega skazal. Pravijo, da se je rimski begovec v levov berlog v Afriki skril. Pride rujo-več lev, ki je sprednjo tace kviško deržal. Begovec, ko se strahú predrami, pogleda tace in vidi da si je tern v nogo zaderl, in ga mu izdere. Namerilo se je pa, da so kesneje begovca spet vjeji in ga obsodili v amfiteatru levu pred verženemu bití. Ali lev, ki so ga na-nj spustili, se mu je prijazen pred noge vlegel, in begovec je prec spoznal, da je tisti lev, ki mu je tern iz tace potegníl in je povedal to ljudstvu, ki se je čudilo. Oba so osvobodili, in lev je za dobrotnikom, kakor psiček hodil. — Prav koristna žival jutrovčanom je velblod ali kamela. Je 10 — 12 čevljev dolga in 8 do 9 visoka. Na herbtu ima 2 čevlja visoko gerbo, ki je kakor vstvarjeno sedlo. Velbloda začno učiti, ko je mesec staro. Kolena mu vpognejo pod trebuh in ga odenejo z rjuho. Na robe rjuhe obesijo težo, da vstati ne more. Tako mora 4 mesece ležati in mu le pičlo jesti dajo. Zdaj mu je pripuščeno večkrat vstati in domači otroci ga učé. Dvakrat na dan mu prinašajo živeža, ali preden ga mu dajo, ga šlenejo s šibico po nogah, in mlada žival je dosti modra, da urno poklekne in klečé živež prejme. Tako se navadi, da na dano znamenje poklekne, kadar ga hoče kdo zasesti, ali ga vtovoriti. 6 let star velblod

že nese 15 do 20 centov. S tako težo gre po pekočej puščavi in po pravici ga Arapin puščavsko ladjo imenuje. Dolgo preterpi lakoto in žejo. Kadar do vode pride, se napije za 30 do 40 dni. —

Za ljudi v merzlih severnih krajih je los pravi dar božji, ker ves živež od njega dobivajo. Je kakor jelen, je pičle rastline severnih krajev, in koplje sam po zimi mah spod snega. Severjan jezdi na njem, tovari in vozi z njim, njegovo kožo ima za obleko in preprego hiše in prevleko sani in po noči za posteljo. Meso in mleko od losa vsak dan zavživa. Iz rogov dela nože, žlice in šivanke, iz červ niti in vervi, iz parkljev pitne posode. V sani vprežen teče po 20 milj na dan. Mleko je tako gosto, kakor smetana, in samo malo poklumpa se in umedeno je. Sir je tudi dober in meso je boljše kakor jelenina. (Konec sledi.)

Z m e s.

Iz Krajnja se piše v Novice: o posvečenju Prešernoviga spominka: Tretje leto že je nastopilo, odkar se je truplo preslavniga pesnika položilo v libotno prebivališče pod merzlo odejo zemlje. V večno pokojnost je odšel 8. februarja 1849 dr. France Prešerin, ki je tako milo prepelal po Slovenije okrajini, ki je tako mično donéče strune prebiral, da krepko v ganjenih srcih rojakov odmevajo, — da še v daljnim času bojo s čudovitim glasom donéle krog in krog. — Oterpnela je roka mojstrova, zadeta od nemile smertne sile, in struna, ki je v sebi krila nebeški glas, je utihnila, utihnila na večno! — Ali začujeno petje prezgodaj umerliga pesnika se ni razgubilo, razlegaje se dalječ krog in krog po domačim planu; — krepkeji in krepkeji prihaja zaglasje bobnečih strun, in telesni odmerlosti ni nasledvalo smutno pozabljenje, nikakor! — le čversteji življenje razvija krasna stvaritev pesnikova in sluto imé Prešernovo ne propade v žalno tmino, — z zlatimi, vedno svetlimi čerkami stoji zapisan Prešerin, velečasten ponos drage matke Slave, ktere verni sinovi so, odmierlimu s pravo hvaležnostjo udani, postavili na grob krasen spominek, kteri je bil v saboto 3. julia slovestro posvečen. Čeravno priprostiga brez posebnih kinčarij ga je vender umetavna roka kiparja Toman-a prav zalo in nekako resnobno oblikala, da se sleherniga prihodnika oko ob njegovim pogledu raduje, — zares pravi kinč krajnskiga pokopališča! Izdelan je iz prelepiga marmeljna, pisano-rudečkastiga, ki ga je hranila v svojim krilu domača zemlja. Oblika spominka je bizantinska, visoka, s križcam na verhu; štiri enake, ne preširoke plati ga obdavajo; na sredinji, ktero zgoraj kinči zlata lira, stoji vsekano:

Dr. France Prešerin,

rojen v Verbi 3. decemb. 1800

umerl v Krajnji 8. febr. 1849.

— — — — —

— — — — —

Esa se Tebi je želja spolnila,

V zemlji domači de truplo leži.

Na nasprotni strani pa, okinčani z zlatim vencam, se bere:

»V pesmih umerlimu«
postavili častitelji njegovi 1852.

Ob podnožji je bilo umetno vloženo votlasto kamnje, kakoršno se ob Savi dobi, in kjer se je kamen s kamnam stikal, je zelena trava, kakor iz žive zemlje, prijetno klila. Okoli tega kamnja pa, ki je samo za nazočnost bilo postavljeno, dokler ga ne bo po tej podobi izsekano nadomestilo, je narejena ograja z železnim omrežjem. Pa kaj ugledaš še na spominku! — Krasen venec, ki ga je nježna roka domoljubkinje v vekši počesčenje druziga ji odmerliga okinčala, da bi znamenitost današnjega dneva oznanoval, se je ljubko vil na verhu okoli spominka; sestavljen iz poljskih, slovenskih cvetic z domačo lipo opleten, je izhajal z verha spominka, kjer je križec objemal, ter se vedel v dveh velikih zavijačah na pristranskih plateg, dokler se ni zopet, navzgor speljan, ondi s poprejšnjim koncam bratovsko sklepal.

Pred posvečenjem spominka je bila ob desetih dopoldne velika črna maša, ktero so g. dekan Kos z vsimi svojimi gosp. kaplani v pokopalniški kapelici péli; po dokončanih biljah na grobu so zapeli »Benedictus«, in ko so nehali, so povzeli glas Ljubljanski učenci, in zapeli so narprej dve cerkveni nadgrobnici, nato pa tretjo pesem, ktero je mojster glasbe, g. Gr. Rihar za to slovesnost izverstno postavil; zložena v ta namen se takole glasi:

Ko zvezde luč, poprej nikdar poznane

Prisvetil je tvoj duh nam iz noči!

»Al roži so je kratke ure dane«,

Za tabo zgodaj nam oko rosi —

Na grob, kjer tvoja struna mila

Je umolknila.

Al tvoj pepel naj tihi mir pokriva!

De ravno hitro vzet, veliko si končal.

Objema te mladika večno živa.

Dokler svoj jezik bo Slovan poznal,

Bo serce tvoja struna mila

Mu budila.

(Konec sledi.)

* Slovansko društvo v Terstu. To društvo, ki se sedaj tako krepko za vse, kar je narodnega, poganja, je povstalo v nepokojnem letu 1848, da slovansko narodnost v Terstu proti Italianom varje in brani, ki so jo hotli na vso moč izkoreniti in poteptati. — Italiani so se temu zlahtnemu podvzetju scer posmehovali in mu tudi skorejšeu razpad prorokovali; vendar goljufali so se. Kolikor se je italianskih družtev osnovalo, je pisal že pred létom eden Slovan iz Tersta, so vse že poginule; pa društvo slovansko, ktero so vodnej rastlini primerjali, še zmiraj krepko in neomajeno stoji. V njegovih prekrasnih prostorih na bursovem tergu se najde njih lépa čitavnica s vsimi domačimi in zvnajnimi novinami, dalej kavarna in velika krasna dvorana za večerne besede in druge veselice, pri katerih se poje, besedje (deklamira) čita, gode, pleše in včasj tudi kak igrokaz zaigra. Te veselice so se v Terstu tako prikupile, da jih tudi ljudi druge narodnosti pogosto obiskujejo.

Tudi v Terstu se je jasno pokazalo, da je kak narod le tako dolgo zaničevan, dokler se sam zaničuje. Poprej je bilo ime »Schiavo« sramote polno, pri katerem je moral Slovan oči h tlam pobesiti; sedaj se je pa

to ime premenilo v častno ime „Slavo“ Kdor se je pred nedavnim svojega slovanskega rodu sramoval, se sedaj z njim ponosi in povzdiguje.

* Blizo posavskega mesta Bukevja so najdlji kmeti na polju veliko posodo s starimi srebrnimi in zlatimi denarji. Velika škoda, da se je posoda raztrpila in samo nekoliko penezev v Zagrebški muzeum poslanih bilo.

* Pražske Novine prinesó žalostno vèst, da je preslavni česki spisatelj Čelakovski nevarno zbolel.

Smèšnica. Bogati Rotschild je prosil enkrat znanega Safira, da bi mu kaj v njegov spomenar (spomen-knjigo) zapisal. Safir popade però in napiše: „Posodite mi 100 luidorov, pa pozabite svojega prijatelja Safirja!“

Mila prošnja.

List za listom zahaja na polju slavj. slovstva. Ravno pred nekimi tedni smo zgubili „Vesno“ „prostonarodni list“ „Pravdonoša“ „prijaciela džičci“ itd. in že proti tudi našej „Bčelici“ smertna nevarnost, ako jej častiti rodoljubi s obilnišim prejemanjem pod perutničice ne sežejo. Doslej se je oglasilo samo 179 naročnikov. Tiskarni potroški taj še nikakor poplačani niso; vredništvo in založništvo jih pa tudi iz lastnega nositi ne more. Zatorej se obrnemo s tim na vse častite rodoljube, katerim na ohranjenju Bčele kaj zaleži, v kratkem naročnino poslati ali pa se saj oglasiti, da so Bčelo tudi dalje prejemati volje. Do konca avgusta hočemo jo še po redu na svet pošiljati, vendar potem bo morala žalibog prenehati, če obilniše podpore ne najde. Da se le okoli 60 naročnikov še oglasí, je nje življenje do novega leta zavarvano. Prosimo!

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 431. g. Lavosl. Sevaik, kapl. v Doberli vesi; 432. sl. Dijaska knjižnica v Mariboru; 433. Franc Rat, kapl. pri sv. Križu poleg Lutomira; 434. sl. Bukvarnica farmanska ravno tam; 435. g. Jož. Divjak, kapl. pri sv. Jurju; 436. g. Andr. Polanec, kapl. v Hočah; 437. g. Jak. Holc, kapl. pri sv. Jakopu; 438. g. M. Vučnik učitelj v Hočah; 439. g. P. Maks. Majerič, fajm. pri sv. Vidu; 440. g. Mat. Klobasa, kapl. pri sv. Jakopu; 441. g. Jak. Gornik, posestn. v Jareninskem dolu; 442. g. Drag. Udl, izgledni učitelj v Jarenini; 443. g. Lorber in Županec Iv., kmetovska sina u Jarenini; 444. Mat. Grosskopf, župn. v Brezju; 445. g. Fr. Bezjak, kapl. v Negovi; 446. g. Jož. Golinar, kapl. pri sv. Tomažu; 447. Mat. Hladnik, učitelj na realki v Gorici; 448. sl. knjižnica Goriškega seminšča; 449. Žl. g. Avg. Andrioli, dohtar zdravilstva v Gorici; 450. g. Jož. Tomšič, vikar v Cerovji; 451. g. K. Kulot, mestni kapl. pri sv. Ignacju; 452. g. Štef. Bensa, kapl. v laškem Št. Lorencu; 453. g. Ant. Toman, učitelj v Gorici; 454. g. Jož. Wazenicnič, učitelj v Rihenbergu; 455. g. Jož. Trampus, učencec na gimn. v Gorici; 456. g. Ferd. Huber, dež. svetovavec v Gorici; 457. g. Jern. Strekel, kapl. v Ravnici; 458. g. Jan. Kurnik, kapl. pri sv. Antonu v sl. gor.; 459. g. Rajm. Dominkuš, učitelj ravno tam.